

Lakota

Vsak dan zjutraj, je vsak dobil v mali aluminijasti posodici črna grenko figovo kavo. Okrog 10 ure, se je po borakah delil kruh in sir. Kruh je bil v obliki ~~trih~~ hlebčke in je imel okrog 15 dkg. Sira je bilo komaj za dva grivčaja, ~~trih~~ Ob četrtek in nedeljah smo namesto sira dobili, prav tako majhen košček govejega mesa. Med 11 in 13 uro smo prejeli zadnji obrok hrane. To je bila ~~čorba~~ čorba, ki je poleg vode vsebovala, še nekaj ržn riže, ali makaronov s seklano čebulo iz zelo majhnim odstotkom maščobe. Vedno sem bil radoveden koliko gostote je v pol litru čorbe. Zato sem najprej pojelel samo juho, da je ne dam ostale gostote, ki sem jo zmeril z žlico. Prav dobro se spominjam, da sem samo nekajkrat, nameril gostote za dve žlici. Drugače vedno manj.

Ylebecek, ki se nam ^{je} želelo, da je vsak dan manjši, ~~in~~
~~popoln~~ in rezinco sira, smo pojedli z vso spoštljivostjo.
 Na kolena smo si položili kos časopisnega papirja
 zato, da ni šla nobena drobtinica v izgubo.

Iz dneva v dan smo izgubljali na teži. Tě bolj je lakota
 prestila tiste, ki niso imeli nebene žene z domom.
 Tudi jaz in moj prijatelj Anton sva bila med tistimi.
 Najbolj nas je lakota mučila zvečer. Črevesje nas je
 bolelo, ker je bilo prazno. Markko je imel trebušne
 krče. Da bi lažje prenašali to neprijetnost, smo se pogo-
 varjali o markkem. Toda pogovor se je vedno zatikal
 tako, da smo se spominjali domovih jedi, ki smo jih
 imeli najraje. Komaj smo zvečer zatisnili oči, že so
 bile pred nami ~~polne~~ polne mize roznih jedi. Jedli
 smo z veliko slastjo. Toda nasititi se nimno mogli.
 Jedli smo z velikim užitkom. Ko pa je bilo spanje
 konec, smo žalostno ugotovili, da so bile to le sanje.
 V veliko nasprotje nam, ki smo neprestano izgubljali
 na teži, so na teži pridobivali kuharji. Bili so
 rejeni, kot pitani pujski. Na čigar račun so se
 tako redili, uprovičeno ali neuprovičeno, nimam na-
 mene razgledovati. Na račun kuharjev je pa bilo
 izrečenih mnogo besed.